

Заробенъ бѣхъ, измжченъ бѣхъ,
Страдахъ въ неволя,
Ала съвсемъ убитъ не бѣхъ, —
Имахъ своя воля;
Па оставихъ Бѣлгария,
По свѣта се скитамъ,
За да стана Еремия,
Свободно да викамъ:

Свобода, свобода!

Будя братъ си да не спава,
Ами да работи;
На турцитъ да не дава
Своитъ имоти;
Говоря му да развеже
Поробени ржце,
Па заедно съ менъ да каже
Съ юнашко сърдце:

Свобода, свобода!

Но всѣки спи, всѣки дрѣме,
Не ще и да знае;
Единъ казва: не е време!
А други не хае;
Всѣки иска да добие
Всичко на готово,
Съ чужди уста да изрече
Това свето слово:

Свобода, свобода!

Я чуй мойта малка молба,
Брате ти мой мили!
Ази видя, че болѣя,
Падатъ мойтъ сили!
Дойди при менъ предъ смъртъта ми,
Па ми кажи само
Една дума, сладка дума,
Да занеса тамо:

Свобода, свобода!